

## [Holger Eriksen.]

neders løntillæg afværget“. Man ser altså, at der i høj grad har været fare på færde; det er blevet yderligere uddybet af det ærede medlem hr. Henry Christensen, der i henhold til et referat i Horsens Folkeblad for 19. maj — jeg beder om tilladelse til et citat — har sagt:

„Det var i sandhed ikke regeringen, der handlede for landets tjenestemænd, og den nåede takket være retsforbundet at få bragt sig i den situation, at venstre og de konservative måtte redde anstændige forhandlingsformer og vilkår for tjenestemændene.“

Jeg vil anbefale venstres folketingsmedlemmer ikke bare i Horsens, men overalt ude i landet, at følge denne udtalelse op. Der er sikkert mange af venstres vælgere, der vil sætte pris på således at få fastslået, at det i virkeligheden var venstre, der reddede tjenestemændene. Jeg fortsætter med citatet:

„Det er sikkert kommet som en meget stor overraskelse i tjenestemandskredse og måske ikke mindst blandt sølvsnorene, der så, at det var den socialdemokratiske finansminister, der var parat til at ofre disse tjenestemandsgruppers interesser i denne situation. Det kan vist ikke siges anderledes, end at her ville finansministeren sammen med socialdemokratiet og det radikale venstre svigte tjenestemændene for en ren og skær politisk fedteskilling. Bitte Viggo“ — altså finansministeren — „var kommet i en alvorlig knibe og måtte erklære, at hans parti nu ikke mente det samme som for 2 dage siden.“

Det er jo en i højeste grad saglig fremstilling af det, der er sket, som her er givet, og jeg skal slet ikke opholde mig ved begrebet „bitte Viggo“, der formodentlig gjorde stor lykke hos de kundskabshungrende unge venstremænd, der var flokkedes for at høre den ærede ordfører for venstre. Se, når man selv er stor, har man råd til at tale hånende om dem, der er mindre. Nu er det jo en kendsgerning, at sådan rent legemligt set er der næppe nogen stor forskel på den højtærede finansminister og det ærede medlem hr. Henry Christensens højde. Det med størrelsesforholdet må derfor gå på det åndelige, og her mener det ærede medlem altså at ligge i så højt et

plan, at han har råd til at vrænge „bitte“ efter finansministeren. Det må han naturligvis selv om. Man siger, at enhver bliver salig i sin tro, og jeg skal ikke gøre forsøg på at rokke ved den tro, som det ærede medlem har om sig selv, bl. a. fordi jeg er enig med Henrik Ibsen i, at det er farligt at tage livsløgner fra et menneske.

Men hvordan ligger det rent faktisk med socialdemokratiets anslag mod tjenestemændene? Der er ikke og kan ikke et øjeblik være tvivl om, at både socialdemokratiet og den højtærede finansminister gik blankt ind for, at lønforhøjelserne skulle træde i kraft fra 1. april.

Hvis venstre og de konservative havde stillet sig på det samme grundlag, havde der ikke været tale om mere, så var sagen afgjort, idet det under disse forhold havde været ligegyldigt, hvad retsforbundet mente om sagen, men det gjorde venstre og de konservative ikke. De sagde ganske vist, at de var tilhængere af 1. april — venstre lidt valent, men man sagde det dog — men de forbeholdt sig samtidig ret til af politiske grunde at stemme for et forslag, som retsforbundet eventuelt måtte fremsætte, og som indeholdt en anden dato. Og her er jeg ved sagens kerne. For at citere det ærede medlem hr. Henry Christensen kan man sige, at for at redde „en politisk fedteskilling“ ville de to partier eventuelt stemme for retsforbundets ændringsforslag, hvis det blev fremsat.

Man kan derfor fastslå, at hvis de to partier har reddet tjenestemændene fra en fare, så er det kun fra en fare, som de to partier selv har skabt. Det var en selvskabt plage, som de til sidst tog sig sammen til at besejre. Men over for denne trusel måtte finansministeren se i øjnene, at det kunne komme til at ligge således, at retsforbundet, inden enighed forelå, gik tilbage til sit primære forslag om 1. september, og at venstre og de konservative stemte derfor. Ville han redde tjenestemændene fra en sådan situation, så måtte han naturligvis søge at skabe enighed, og derfor rejste han spørgsmålet, om sådan enighed kunne opnås på grundlag af ikrafttrædelsesdatoen 1. juni. Det kunne der ikke; forslaget blev afvist fra alle sider undtagen fra retsforbundet, der imidlertid opgav at stille ændringsforslag.

Jeg mener, at det derefter ligger klart,